

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Otte

En Nations Fødsel

Jeff Pippenger

2023-10-31

Budskabet om Midnatsråbet endte i begyndelsen ved åbningen af den undersøgende dom, og budskabet om Midnatsråbet ender ved åbningen af den fuldbyrðende dom. Islams tredje ve bringer dom over De Forenede Stater for vedtagelsen af søndagsloven, og det repræsenterer en fortsat og tiltagende dom over hele verden for deres vedtagelse af deres egen søndagslov under presset fra den civile, forfølgende magt, repræsenteret ved de ti konger, som har drevet hor med Jezabel, Tyrus' skøge.

"Når Amerika, den religiøse friheds land, forener sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle verdens lande blive ledet til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, 18.

Søndagslovens kamp i den store strid er da fuldt ud indledt. Satan fremtræder da ved at udgive sig for Kristus.

"Ved det dekret, som gennemtvinger pavedømmets institution i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt løsrive sig fra retfærdigheden. Når protestantismen rækker sin hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den rækker ud over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige forening forkaster ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og træffer foranstaltninger til udbredelsen af pavelige løgne og vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virke, og at enden er nær." Testimonies, bind 5, 451.

Nationalt frafald efterfølges af national undergang.

„De Forenede Staters folk har været et begunstiget folk; men når de indskrænker religionsfriheden, opgiver protestantismen og giver pavedømmet støtte, vil deres skylds mål være fuldt, og 'nationalt frafald' vil blive optegnet i himlens bøger. Resultatet af dette frafald vil være national undergang.“ Review and Herald, 2. maj 1893.

De tåbelige laodikeiske adventister slår sig sammen med den pavelige magt og bliver styrtet, mens Kristi anden hjord, som stadig er i Babylon, undslipper pavedømmets hånd.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal blive omstyrtet; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11,41.

Islam rammer pludselig Amerikas Forenede Stater, idet den syvende basun bringer et domsve over vedtagelsen af søndagsloven.

Og jeg så, og jeg hørte en engel flyve midt gennem himlen, som sagde med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige basunrøster fra de tre engle, som endnu skal basune! Åbenbaringen 8:13.

Fanen, som repræsenterer de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve, fremstilles dernæst af Johannes i Åbenbaringen kapitel tolv som en kvinde, klædt i solen, og profetisk fremstillet med symbolikken om begyndelsen og enden.

Og der viste sig et stort tegn i himlen: en kvinde, klædt i solen, og månen under hendes fødder, og på hendes hoved en krone af tolv stjerner. Og hun, som var med barn, råbte i veer og havde smerte for at føde. Og der viste sig et andet tegn i himlen; og se, en stor rød drage, som havde syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale drog en tredjedel af himlens stjerner med sig og kastede dem ned på jorden; og dragen stod foran kvinden, som skulle til at føde, for at opsluge hendes barn, så snart det var født. Og hun fødte et drengebarn, som skal herske over alle folkeslag med en jernstav; og hendes barn blev borttrykket til Gud og til hans trone. Åbenbaringen 12:1–5.

Hun står på månen og er klædt i solen. Månen er en genspejling af solen og er derfor i profetisk forstand et forbillede på solen. De tolv stjerner i hendes krone repræsenterer de tolv stammer i det gamle Israel ved det gamle Israels begyndelse, hvilke er forbilleder på de tolv disciple ved det gamle Israels afslutning. De tolv stjerner, som er de tolv disciple ved det gamle Israels afslutning, er også de tolv apostle ved det moderne Israels begyndelse. De er derfor forbilleder på de hundrede og fireogfyrre tusind ved det moderne Israels afslutning, som er disciple og apostle. Ved begyndelsen af den historie, hvor disciplene repræsenterer både det gamle Israels afslutning og apostlene det moderne Israels begyndelse, var kvinden, som er kirken, gravid med Kristus. Han er „drengebarnet“, som skulle rykkes op til Gud efter sin død og opstandelse.

Kvinden er derfor også et forbillede på fødslen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som ligeledes stiger op til himlen efter at være blevet oprejst fra dødens dal. Når de først er i himlen, vil hun også føde endnu et barn, som repræsenterer den anden hjord, der kommer ud af Babylon ved søndagsloven.

Før hun kom i fødselsveer, fødte hun; før hendes smerte kom over hende, blev hun forløst med et drengebarn. Hvem har hørt sligt? Hvem har set sådanne ting? Kan et land bringes til verden på én dag? Eller kan et folk fødes på én gang? For så snart Zion kom i fødselsveer, fødte hun sine børn. Skulle jeg føre frem til fødslen og ikke lade føde? siger Herren. Skulle jeg lade føde og lukke moderskødet? siger din Gud. Esajas 66:7–9.

På den tid, da jorddyret hersker, fødes en nation på én gang. Denne nation er de hundrede og fireogfyrre tusinde, for de er dem, som fuldkomment afspejler Kristi karakter. De er dem, der er forbilledliggjort ved „drengebarnet“ Jesus. De er Esajas’ „drengebarn“, som fødes, før kvinden kommer i fødsel. De døde, tørre ben, som verden frydede sig over, da de blev myrdet af dyret fra afgrunden, skal trøstes i Jerusalem, og da skal de glæde sig sammen med kvinden, som føder „drengebarnet“. De frembringes, før hun går i fødsel, og derpå kommer hun i veer og føder „sine“ andre „børn“, idet hedningerne da besvarer den tredje engels budskab som en strømmende flod,

mens budskabet skyller hen over landet som en flodbølge. De fødes i en stor krise, som repræsenterer hendes veer. Kvinden i Åbenbaringen tolv har i det væsentlige tvillinger. De førstefødte er de hundrede og fireogfyrre tusinde, som identificeres som førstegrøden, og hedningerne som den store indhøstning af sommerhøsten.

Glæd eder med Jerusalem, og fryd eder med hende, alle I, som elsker hende; jubler af glæde med hende, alle I, som sørger over hende; for at I må die og mættes ved hendes trøsts bryster; for at I må suge til jer og frydes over hendes herligheds overflod. Thi så siger Herren: Se, jeg vil lede fred til hende som en flod og folkenes herlighed som en strømmende bæk; da skal I die, I skal bæres på hendes side og vugges på hendes knæ. Som en, hans moder trøster, således vil jeg trøste eder; og i Jerusalem skal I finde trøst. Og når I ser dette, skal eders hjerte fryde sig, og eders ben skal grønnes som græsset; og Herrens hånd skal kendes over hans tjenere, og hans harme over hans fjender. Esajas 66:10–14.

De, som „sørger“ over Jerusalem, er de, som sukker og råber over de vederstyggeligheder, der bliver gjort i hende, og som er blevet beseglet, og de bliver beseglet forud for søndagsloven. Vi befinder os nu i „det afsluttende arbejde for menigheden“, hvilket er de sidste øjeblikke af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

„Guds sande folk, som bærer Herrens værks ånd og sjæles frelse på hjerte, vil altid betragte synd i dens virkelige, syndige karakter. De vil altid stå på den side, der med troskab og ligefremhed tager fat på de synder, som så let hjemsøger Guds folk. Særligt i det afsluttende værk for menigheden, i beseglingens tid for de et hundrede og fire og fyrre tusinde, som skal stå uden fejl for Guds trone, vil de føle uretten hos Guds bekendende folk allerdybest. Dette fremstilles med kraft ved profetens illustration af det sidste værk under billedet af mændene, hver med et slagtevåben i hånden. Én mand iblandt dem var klædt i linned og havde et skrivners blækhorn ved sin side. 'Og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et tegn på panden af de mænd, som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som bliver gjort midt i den.'“ Testimonies, bind 3, 266.

De, som „sukker og råber“, bliver beseglet, før de ødelæggende engle med slagtevåbnene går gennem menigheden, som fremstilles som Jerusalem.

Befalingen lyder: »Gå gennem byen, gennem Jerusalems midte, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, der øves i dens midte.« Disse sukkende og råbende havde holdt livets ord frem; de havde irretesat, rådet og bønfaldt. Nogle, som havde vanæret Gud, angrede og ydmygede deres hjerter for Ham. Men Herrens herlighed var veget bort fra Israel; skønt mange stadig fortsatte religionens ydre former, manglede Hans kraft og nærvær.

”I den tid, da Hans vrede skal gå ud i domshandlinger, vil disse ydmyge, hengivne Kristi efterfølgere blive kendetegnet fra resten af verden ved deres sjæleangst, som kommer til udtryk i klage og gråd, irretesættelser og advarsler. Mens andre søger at dække over det bestående onde og undskylde den store ugudelighed, som er udbredt overalt, vil de, som har nidkærhed for Guds ære og kærlighed til sjæle, ikke tie for at opnå nogens gunst. Deres retfærdige sjæle pines dag efter dag af de ugudeliges vanhellige gerninger og tale. De er

magtesløse til at standse den fremstormende strøm af uretfærdighed, og derfor er de fyldt med sorg og ængstelse. De sørger for Guds åsyn over at se religionen foragtet i selve hjemmene hos dem, der har haft stort lys. De klager og ydmyger deres sjæle, fordi hovmod, griskhed, selviskhed og bedrag af næsten enhver art findes i menigheden. Guds Ånd, som tilskynder til irrettesættelse, trædes under fode, mens Satans tjenere triumferer. Gud vanæres, sandheden gøres uden virkning.

Den klasse, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive efterladt uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med slagtevåben i deres hænder, denne befaling: »Gå efter ham gennem byen og slå ned; jeres øje skal ikke skåne, og I skal ikke have medlidenhed; dræb tilintetgørende både gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nogen mand nær, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom.« Da begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.

„Her ser vi, at kirken — Herrens helligdom — var den første til at mærke slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, til hvem Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde svigtet deres betroede ansvar. De havde indtaget den holdning, at vi ikke behøver at vente os mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds magt som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hjemsøge sit folk med dom. Således er 'Fred og tryghed' råbet fra mænd, som aldrig mere vil løfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der rammes af en fortørnet Guds retfærdige hævn. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.“ Testimonies, bind 5, 210, 211.

Esajas fyrrer begynder med at anvende symbolikken i en fordobling, som er et profetisk kendetegn på Midnatsråbsbudskabet, der er et andet budskab, som forener sig med budskabet om Babylons fald. Babylons fald fordobles, når det udtrykkes profetisk. Udtrykket er: „Faldet, faldet er Babylon.“

Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslag at drikke af hendes utugts vredes vin. Åbenbaringen 14:8.

Der er to bibelske fald af det bogstavelige Babylon, og der er to bibelske fald af det åndelige Babylon. Tilsammen udgør de fire historiske vidnesbyrd, som identificerer de profetiske kendetegn ved Babylons fald.

Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og det er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. Åbenbaringen 18:2.

Det bogstavelige Babylon faldt som Babel på Nimrods tid, og det bogstavelige Babylon faldt også på Belsazzars tid. Det åndelige Babylon faldt i 1798, og dets endelige fald fremstilles gentagne gange i Skrifterne. Af denne grund indeholder budskabet om Babylons fald den profetiske symbolik i fordoblingen. Med Babylons fald er der en fordobling, men der er også to andre primære profetiske grunde til fænomenet fordobling.

Den anden grund er, at den som et budskab repræsenterer et budskab, der følges af et andet budskab. Det repræsenterer to budskaber. Der er andre betydningsfulde sandheder forbundet med meningen og strukturen i den anden engels budskab, men vi bemærker blot, at Esajas' afsluttende profetiske beretning, som begynder i kapitel fyrre, begynder med en fordobling af symbolet på Trøsteren, som Kristus lovede at give sit folk, mens han dvælede i den himmelske helligdom.

Trøst, trøst mit folk, siger jeres Gud. Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes strid er til ende, at hendes misgerning er tilgivet; thi hun har fået dobbelt af Herrens hånd for alle sine synder. Esajas 40,1-2.

Der findes intet andet sted i Bibelen, der mere specifikt taler om det element i Kristi karakter som Alfa og Omega, end afsnittet fra Esajas fyrre og til bogens slutning. Som Alfa og Omega sætter Kristus sit navns underskrift som Alfa og Omega på dette afsnit, for når man kommer til slutningen af Esajas, henviser han endnu en gang til Trøsteren; thi Kristus er Ordet, og Han er begyndelsen og enden.

Så siger Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fodskammel; hvor er det hus, I vil bygge mig? og hvor er stedet for min hvile? Thi alt dette har min hånd gjort, og således er alt dette blevet til, siger Herren. Men til den vil jeg se, til den, som er fattig og har en sønderknust ånd og bæver for mit ord. Den, som slagter en okse, er som den, der slår et menneske ihjel; den, som ofrer et lam, som den, der brækker halsen på en hund; den, som frembærer et afgrødeoffer, som den, der ofrer svineblod; den, som tænder røgelse, som den, der velsigner en afgud. Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte, og de ikke hørte, da jeg talte, men gjorde, hvad der var ondt for mine øjne, og valgte det, jeg ikke havde behag i. Esajas 66:1-4.

Spørgsmålet rejser, hvilket hus Guds folk byggede for Ham. Rejste de Peters åndelige hus eller Satans synagoge? Gud identificerer, at det hus, som Han byggede, består af dem, der er „fattige og af en sønderknust ånd,“ og af dem, som „bæver for“ Guds „ord.“ Han stiller dem, der bæver for Hans ord, i kontrast til en anden klasse, som frembærer urene ofre, og som har valgt deres egen vej. De af den klasse, som frembærer urene ofre, vil erfare, ligesom jøderne gjorde, at deres hus skal lades dem øde.

Alle profeterne taler om verdens ende, og dette er en illustration af forskellen mellem de vise, som skælver for Hans ord, og de tåbelige, som frembærer vederstyggeligheder for Gud, vederstyggeligheder, som deres sjæle finder behag i. Af denne grund vil Gud udvælge vildfarelserne for de tåbelige laodikæiske jomfruer, hvilken vildfarelse apostlen Paulus identificerer som fremkaldt ved at modtage „løgnen“.

“Løgneren” er et specifikt symbol i adventismens historie, og den blev antaget af bygmesterne i 1863 og bygget videre på gennem hele adventhistorien. Det var en løgn, som frembragte et falsk fundament, og dér begyndte de at opføre et forfalsket falsk tempel. Deres værk med at forfalske det sande tempel fortsætter indtil “de sidste dage”. Esajas placerer sammenhængen i kapitel seksogtres inden for adskillelsen mellem de vise og de dårlige jomfruer. Esajas identificerer den profetiske

historie, som han markerede i det første vers af Esajas fyrrer, da Kristus lovede at sende Talsmanden tre og en halv symbolske dage efter skuffelsen den 18. juli 2020.

Hør Herrens ord, I som bæver for hans ord; Eders brødre, som hadede eder, som stødte eder bort for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal åbenbare sig til eders glæde, og de skal blive til skamme. En røsts larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst, som yder gengældelse til sine fjender. Esajas 66:5, 6.

Fra 1798 til 1844, i milleritternes bevægelse, opførte Herren et åndeligt tempel, som Han i 1844, som pagtens budbringer, pludselig kom til. Herren opfører et åndeligt tempel i de hundrede og fireogfyrrer tusinds bevægelse, for at Han pludselig kan komme og indgå pagt med dette tempel. Peter kalder i sit første brev, kapitel to, dette tempel et »åndeligt hus«. De, som »hører Herrens ord«, er dem, som Johannes i Åbenbaringen henviser til, når han siger, at de, som hører, er »salige«. De er banneret, for banneret består af »Israels fordrevne«. De tåbelige laodikeere vil blive til skamme, når Herren herliggør sig selv i filadelfierne, som bæver for Hans ord, og Hans ord er »sandhed«.

De tre røster, som høres i den periode, hvor de vise og de uforstandige bliver skilt fra den anden klasse, kommer fra „byen“, fra „templet“ og fra „Herren, som yder gengæld“. Den første „røst“ fra byen er „en larmende røst“, og „larmen“ er Trøsterens komme, som kommer pludseligt.

Og da pinsedagen var fuldt kommet, var de alle endrægtigt samlede på ét sted. Og pludselig kom der fra himlen en lyd som af et fremfarende mægtigt stormvejr, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem tunger som af ild, der skilte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Apostlenes Gerninger 2:1-3.

Ordet, der i Apostlenes Gerninger kapitel to, vers to, er oversat med „lyd“, betyder en „støj“ og et „rygte“. Et „rygte“ er en profeti. Den „lyd“ eller „støj“, som kommer fra „staden“, fremstilles ved „en vældig vind“. „Røsten af støj fra staden“ er Islams „rygte“ eller profetiske budskab, som markerer Trøsterens ankomst i dalen med de tørre ben, der blev dræbt i „den store stads gade, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet.“

I Esajas' fyrretyvende kapitel blev den „røst“, som skulle berede vejen for „pagtens sendebud“, spurgt, hvilket budskab han skulle „udråbe“. Han fik besked på at „udråbe“ Islams budskab. I Apostlenes Gerninger var den „lyd“, som fyldte Peters åndelige „hus“, en „susen af en vældig fremfarende vind“, som i Ezekiel syvogtredivende kom fra Islams fire vinde.

En røst af larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst, som gengælder sine fjender. Esajas 66:6.

Fra gaden, hvor vor Herre blev korsfæstet, underretter Trøsteren først „røsten“ hos den, der råber i ørkenen, om, hvad budskabet skal være. Derpå lader den mægtige hær, som er det tempel, der er blevet opført, sådan som det blev forbilledligt fremstillet i begyndelsesbevægelsen fra 1798 til 1844, råbet svulme. Den mægtige hærs bevægelse, idet de forknyder Islams råb, fører til den tredje „røst“, som identificerer Guds røst i dommen over De Forenede Stater for vedtagelsen af søndagsloven. Det er dér, Herren yder gengældelse. De tre røster styres inden for strukturen i den

skjulte historie om de syv tordener, som repræsenterer begyndelses-, midter- og slutbogstaverne i det hebraiske ord, der blev skabt af den vidunderlige Lingvist og oversættes som "sandhed". Dette kan man ikke finde på!

I overensstemmelse med den profetiske historie, vi har identificeret, omtaler Esajas dernæst en nations fødsel.

Før hun kom i veer, fødte hun; før hendes smerte kom over hende, fødte hun et drengebarn. Hvem har hørt sådan noget? hvem har set sådanne ting? Skal et land fødes på én dag? eller skal et folk blive til på én gang? For så snart Zion kom i veer, fødte hun sine børn. Skulle jeg bringe til fødselen og ikke lade føde? siger Herren; skulle jeg lade føde og lukke moderlivet? siger din Gud. Esajas 66:7–9.

Den nation, som fødes, før kvinden kommer i veer, var for nylig på gaden, død og udtørret, mens hele verden glædede sig over hendes omstændigheder. Men da de to vidner stod frem, blev de, som havde frydet sig over deres død, grebet af frygt. Når de døde, udtørrede, dræbte legemer rejser sig som en nation, vil alle, som elsker Jerusalem, da glæde sig med hende. De, som elsker Jerusalem, omfatter ikke blot nationen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, men også Guds anden hjord, som da kaldes ud af Babylon. Opstandelsen fra skuffelsen den 18. juli 2020 fuldbyrdes ved Trøsterens komme, hvilket vil få de døde, udtørrede „ben“ til at „blomstre som et urteväxst“.

Glæd jer med Jerusalem og fryd jer med hende, alle I, som elsker hende; jubler af glæde med hende, alle I, som sørger over hende, for at I må die og mættes ved hendes trøsts bryster, for at I må drikke dybt og fryde jer ved hendes herligheds overflod. For således siger Herren: Se, jeg vil lade fred strømme til hende som en flod og folkenes herlighed som en oversvømmende bæk; da skal I die, I skal bæres på hoften og vugges på knæene. Som en moder trøster sit barn, således vil jeg trøste jer; og i Jerusalem skal I blive trøstet. Og når I ser dette, skal jeres hjerte fryde sig, og jeres knogler skal grønnes som græsset; og Herrens hånd skal kendes over hans tjenere, og hans harme over hans fjender. Esajas 66:10–14.

Alfa og Omega placerer afslutningen på Esajas' sidste beretning netop dér, hvor den begynder i begyndelsen, med identifikationen af Trøsterens ankomst. Og som altid er tilfældet med ethvert budskab, der repræsenterer Elias-budskabet, er det placeret inden for den sammenhæng, at Herren slår jorden med en forbandelse.

Thi se, Herren skal komme med ild og med sine vogne som en hvirvelvind for at gøre sin vrede gældende med raseri og sin irttesættelse med ildsluer. For med ild og med sit sværd vil Herren gå i rette med alt kød; og Herrens dræbte skal være mange. De, som helliger sig og renser sig i haverne bag ét træ i midten, som spiser svinekød og vederstyggeligheden og musen, skal fortæres alle til hobe, siger Herren. For jeg kender deres gerninger og deres tanker; det skal ske, at jeg vil samle alle folk og tungemål; og de skal komme og se min herlighed. Esajas 66:15–18.

De tåbelige laodikeiske adventister, som befinder sig bag „træet til kundskab om godt og ondt“, der er „midt i“ Edens „have“, bekender, at de helliger og renser sig selv, mens de i virkeligheden æder Babylons urene læresætninger og skjuler sig, som Adam og Eva gjorde, på grund af de synder, de

elskede alt for højt til at opgive. De skal fortæres sammen med alle de øvrige nationer. De stilles i kontrast til de vise, som skal være et „tegn“. „Tegnet“ er „banneret“, som repræsenterer sabbatten, der er Herren din Guds tegn, som i sandhed helliger Hans folk.

Derfor skal Israels børn holde sabbatten, så de fejrer sabbatten fra slægt til slægt som en evig pagt. Den er et tegn mellem mig og Israels børn til evig tid; thi på seks dage skabte Herren himlen og jorden, og på den syvende dag hvilede han og blev vederkvæget. 2 Mosebog 31,16-17.

De vise skjuler sig ikke bag et bekendelsens træ; de opløftes som et banner og fremstiller Guds herlighed i den store strids afsluttende scener. Hans herlighed er Hans karakter, og det element i Hans karakter, som de fremstiller for verden, er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste, hvilket fremstilles som „Sandhed“.

Og jeg vil sætte et tegn blandt dem, og jeg vil sende nogle af dem, der undslipper, ud til folkene, til Tarsis, Pul og Lud, som spænder buen, til Tubal og Javan, til de fjerne øer, som ikke har hørt mit ry og heller ikke set min herlighed; og de skal forkynde min herlighed blandt hedningerne. Og de skal bringe alle jeres brødre som en offergave til Herren ud fra alle folkeslag på heste og i vogne og i bærestole og på muldyr og på hurtige dyr til mit hellige bjerg Jerusalem, siger Herren, ligesom Israels børn bringer en offergave i et rent kar ind i Herrens hus. Og også af dem vil jeg tage nogle til præster og til levitter, siger Herren. For ligesom de nye himle og den nye jord, som jeg vil skabe, skal bestå for mit åsyn, siger Herren, således skal jeres afkom og jeres navn bestå. Og det skal ske, at fra nymåne til nymåne og fra sabbat til sabbat skal alt kød komme for at tilbede for mit åsyn, siger Herren. Og de skal gå ud og se på ligene af de mænd, som gjorde oprør imod mig; for deres orm skal ikke dø, og deres ild skal ikke slukkes; og de skal være til afsky for alt kød. Esajas 66:16–24.

Esajas sidste profetiske fortælling begynder med Trøsterens ankomst i juli 2023, og fortællingen ender netop dér, hvor den begyndte. Den kommer til syne i den skjulte historie om de syv tordener, som bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes. Den identificerer gentagelsen af milleritbevægelsen i begyndelsen med historien om de et hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse ved slutningen. Den fremstiller forbandelsens budskab, som ledsager Eliasbudskabet, som budskabet om Islams profetiske værk med at bringe nationerne til vrede, idet det anvendes af Herren til at bringe dom ‘først’ over De Forenede Stater på grund af en søndagslov, og ‘sidst’ over hele verden for det samme oprør.

Vi vil fortsætte vor behandling af Esajas’ sidste beretning i den næste artikel.